

Ton van Dijk in zijn studeerkamer.

Oud-schooldirecteur Van Dijk schrijft historische roman

‘DAGOBERT DE TWEDE FASCINEERDE ME METEEN’

NAARDEN/BUSSUM- De middeleeuwse Koning Dagobert II zat slechts drie jaar op de troon toen hij werd vermoord tijdens een jachtpartij. Toch werd Naarder Toon van Dijk (66) gegrepen door zijn geschiedenis. De gepensioneerd directeur van de Bussumse Juliana-Brandsmaschool schreef een roman over ‘Dagobert de Tweede, de laatste Merovingische koning’.

Koning Dagobert leefde in wat historici de ‘donkere middeleeuwen’ noemen, in de zevende eeuw na Christus. Geen vrolijke periode: de rijke adel voerde oorlog over de hoofden van het volk heen. Niemand werd oud. Van Dijk, sinds twee jaar met pensioen en naar eigen zeggen ‘altijd al geïnteresseerd in geschiedenis en theologie’, vindt het echter een prachtig tijdvak. “Toen ik het boek ‘Het heilige bloed en de heilige graal’ van Baigent en Leigh over het ontstaan van het christendom las, was ik verkocht. In dat boek, waar Dan Brown deels de Da Vinci Code op baseerde, kwam ik voor het eerst koning Dagobert II tegen. Hij was de laatste van het Franse Merovingische koningshuis, dat ooit begon met koning Clovis. De figuur van

Dagobert fascineerde me meteen.”

Het verhaal van Dagobert - en van de roman van Van Dijk - in een notendop, gaat zo: prins Dagobert wordt op 25-jarige leeftijd koning van Austrasië, het huidige Noord-Frankrijk en België, nadat hij na een ontvoering zijn jeugd in Ierland en Engeland had doorgebracht. Als vorst gaat hij het conflict aan met de kerk. Die legt hij belastingen op terwijl de boeren hun oogst mogen houden. Daarmee tekent Dagobert zijn doodvonnis, want na slechts drie jaar op de troon wordt hij vermoord. Door de kerk, zegt Van Dijk. “Het Vaticaan heeft omstreeks 1150 toegegeven betrokken te zijn geweest bij zijn dood.”

Graven

Voor zijn roman deed de Naarder vier jaar onderzoek. Lastig, want uit de vroege middeleeuwen zijn weinig geschreven bronnen over. De beschikbare geschriften zijn vaak een kopie van een kopie en dus weinig betrouwbaar. Maar Van Dijk houdt van graven, zegt hij. Hij zat weken in de bibliotheek. “Ik mocht in de bibliotheek van Amsterdam hele oude boekjes lezen, met handschoenen aan.” Van Dijk

reisde ook naar de plaats van de actie, naar het Noord-Franse Metz en Stenay. “Daar ligt Dagobert begraven en staat ook het museum.”

Het boek is een roman geworden, geen geschiedenisboek. “Het is een op historische feiten gebaseerd verhaal. Ik kwam er al snel achter dat de weinige bronnen elkaar tegenspreken over belangrijke gebeurtenissen. Het ene verhaal zegt dit, het andere dat. Dus heb ik de feiten genomen en de vele gaten ingevuld met mijn eigen verhaal.”

En Van Dijk houdt van verhalen vertellen. Na 40 jaar voor de klas is dat voor hem tweede natuur. “Ik vertelde op school altijd verhalen en nu nog. In het Naarderheem, in de kerk, bij verenigingen. Ik heb ook heel veel geschreven, maar dit is de eerste keer dat een verhaal van mij is uitgegeven.” Maar ook al is hij gefascineerd door de middeleeuwen, hij had zelf niet perse in de zevende eeuw willen leven. “Als edelman was het misschien best een avontuurlijke tijd, maar als gewone boer of burger was het een verschrikkelijk leven. Veel ontberingen, ziektes en keihard werken. Dan zijn we in de moderne Westerse wereld beter af.”